DRAGOSTE PLĂTITĂ SCUMP

de ANDRIAN GEORGIANA

Partea I

Stătea acum nemișcată la marginea prăpastiei privind în agonia ei cerul. Nu știa dacă se va mai putea întoarce vreodată sau dacă va mai putea să retrăiască momentele de dinainte de asta. Nu știa nimic în afară de faptul că plecase, lăsând totul în urmă.

În privirea ei îl vedea pe el. Pe cel care a făcut-o să ia această decizie. Știa că o așteaptă la locul lor și că toată această nebunie va lua sfârșit; pentru totdeauna.

- Cu o săptămână înainte -

- Elle, ești gata?

- Încă puțin!

- Haide mai repede! Te aștept de o jumătate de oră deja... Spuse arzând de curiozitate sora ei.

- Vin acum. Nu te mai agita atât.

Elle trase adânc aer în piept. Încerca să-și facă curaj înainte să iasă din cabina de probă. Știa că sora ei o va agasa cu complimente. Când păși afară sora ei încremenise.

- Elle... Spuse Samantha înmărmurită. Nu-mi găsesc cuvintele... ești...frumoasă. Și ochii i se umpluseră de lacrimi.

- Mulțumesc, Sam!

Elle începu să se apropie de oglinda uriașă din fața ei. Când se zări nu se putu recunoaște pe sine. Nu-i venea să creadă că a ajuns să facă pasul acesta. Rochia de mireasă era parcă sculptată pe trupul ei zvelt și subțire. Părul negru ca parcă de obsidian îi cădea zglobiu și ondulat pe spate. Era copleșită de sentimente.

- Elle, Dan va fi încântat să te vadă îmbrăcată așa! Ah, nu mai e decât o săptămână până la nuntă iar rochia e aproape perfectă. Îi spuse Sam cu rânjetul pe buze.

Elle înghiți în sec când își aduse aminte cât de puțin timp mai era până la marele eveniment. Nunta ei cu Dan fusese atât de previzibilă după trei ani de relație. Toată lumea se așteptase la acest lucru.

- Da... mai e atât de puțin. Spuse Elle cu o tristețe în voce pe care Sam o simțise.

- Te înțeleg, surioară! Să știi! Chiar te înțeleg. Dar se va termina totul, emoțiile vor dispărea. Să vezi că te vei simți mult mai bine după. Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred că te măriți! Adică...este minunat!

- Da...este...

Elle nu se simțea bine. După alte câteva schimbări pe care i le-a propus croitoreasa, s-a dus să se schimbe. Îi tremurau mâinile în încercarea ei disperată de a da jos rochia albă de dantelă. Nu-i venea să creadă că avea să dezamăgească pe toată lumea cu alegerea pe care urma să o facă. Cel mai teamă îi era de faptul că avea să o rănească pe sora ei. Ea era cea mai importantă pentru ea. De când murise mama lor, acum cinci ani de zile, au fost împreună și s-au înțeles atât de bine. Samantha era mai mică cu patru ani decât Elle, însă diferența de ani nu a contat pentru ele. Au rămas unite ca niște adevărate surori, depășind toate momentele dificile apărute în viețile lor.

După terminarea probei, Elle și Sam s-au urcat în mașina familiei lor, condusă de șoferul familiei. Tatăl lor era un om de afaceri bine cunoscut în orașul lor, iar averea pe care a strâns-o în

decursul anilor era formidabilă. Situația lor era una excepțională încă de când fetele erau mici. Mama lor, Elisabeth fusese, de asemenea, femeie de afaceri, câștigând de pe urma firmelor sale. Însă când a murit, totul se dusese de râpă. Toate afacerile pe care le deținea s-au dizolvat, producând o mare pagubă familiei. Însă după cinci ani lucrurile își reveniseră, iar viața familiei Roose își reluase cursul normal.

- Am ajuns! Strigă șoferul la cele două fete care chicoteau pe banca din spate a autoturismului.

- Mulțumim, Stefan! Spuse Elle, trecând pe lângă el și apucându-l de braț. Ce-ar fi să iei prânzul cu noi astăzi? Îl întrebă cu un zâmbet frumos pe chip.

- Sigur. Mi-ar face mare plăcere! Răspunse Stefan prompt.

Stefan lucra pentru familia Roose de aproape zece ani de zile. Era considerat un membru al familiei. Și deși era mai în vârstă cu mult decât fetele, acestea îl considerau prietenul lor.

Când au pășit pe holul casei au auzit în curtea din spate mare gălăgie.

- Elle! Elle! Strigă grăbită o servitoare a casei. Au sosit scaunele pentru ceremonie. Trebuie să vii să le vezi. Sunt superbe!

- Da. Voi veni. Puțin mai târziu…

- Dar unde te duci? Întrebă Samantha suspicioasă. Ce treabă mai importantă poți să ai?

- Am nevoie de puțin timp liber să mă relaxez după sesiunea de probă. Spuse Elle convingătoare.

- Ok. Ai dreptate! M-a obosit pe mine numai uitându-mă… Răspunse Sam. Du-te și relaxează-te! Ne vedem la prânz. E de-abia 10 a.m. O pupă pe Elle pe obraz, apoi se duse în pași de dans spre ieșirea ce dădea spre curtea din spate. O urmă și Stefan.

Elle oftă și începu să urce scările spre camera ei de la etaj. Când ajunse în cameră își dădu jos pantofii crem cu toc înalt și se trânti pe pat.

- În sfârșit singură, își spuse trăgându-și laptopul aproape de ea.

Îl deschise și intră imediat să verifice dacă are vreun e-mail nou. Văzuse că avea două mesaje noi primite. Inima-i pompa de emoție. Se ridică rapid să încuie ușa cu cheia. S-a întors la laptop și a deschis primul mesaj nou. Scria:

„Astăzi a fost o zi pierdută, o zi în care nu am zâmbit, o zi în care nu te-am văzut. Astăzi a fost o zi ca toate celelalte din această săptămână. Îmi este dor de tine, Elle! Te sărut!”.

Chipul lui Elle era plin de fericire iar ochii îi erau plini de lacrimi. Și ei îi era dor de el. Apoi deschise și cel de-al doilea mesaj nou. Scria:

„P.S. Rochia de mireasă îți venea perfect azi la probă”.

Nu-i venea să creadă. Nu știa cum o făcuse dar o văzuse. Anthony o văzuse probând rochia de mireasă pe care n-o va purta la nunta lor. O lacrimă începu să i se scurgă pe obraz. Închise ochii și apăsă pe butonul: „Creare mesaj nou”. A început să scrie printre lacrimi:

„Anthony, îmi pare rău că a trebuit să mă vezi așa. Și mie îmi este dor de tine! Nici nu îți imaginezi cât de greu îmi este să trec în fiecare zi prin fața tuturor și se le spun că sunt bine. Dar nu sunt. Nu sunt deloc bine. De-abia aștept să te văd. Nu mai este mult. Numai o săptămână și vom fi împreună; pentru totdeauna! Te sărut.”

Elle trimise mesajul și mai rămase întinsă pe pat pentru câtva timp. Respira adânc încercând să nu-și piardă controlul. Când se gândea la ce urma să facă în acest week-end i se tăia răsuflarea. Multă lume avea să sufere în urma a ceea ce va decide ea. De fapt, în urma a ceea ce a decis. Ea știa deja că nu mai putea da înapoi. Ea și Anthony trăiau o poveste de dragoste de un an de zile atât de intensă și de arzătoare încât nu putea renunța la ea. Se iubeau atât de mult, încât au riscat de atâtea ori întâlnindu-se pe ascuns la castelul de la marginea orașului. Era un castel pustiu, învechit de vreme și timp, dar căruia iubirea lor îi dădea viață. Acela era locul lor; secretul lor. O bătaie în ușă o trezi din visare.

- Da? răspunse Elle nedumerită. Nu se aștepta să fie deranjată.

- Eu sunt! răspunse o voce de bărbat pe care Elle o cunoștea foarte bine.

Era Dan. Elle trase aer adânc în piept și se grăbi spre ușă să o descuie.

- Bună! spuse Elle în timp ce îl invita pe viitorul ei soț în cameră.

- Hei! îi răspunse el. Ce făceai? întrebă Dan în timp ce înainta spre fereastra camerei ce dădea în curtea din spate.

- Um, nimic special. Stăteam puțin întinsă. Proba rochiei m-a obosit puțin, și-și dădu seama că nu închisese pagina cu e-mail-urile primite. Se grăbi pe pat și a închis laptopul. Apoi privi spre Dan și zâmbi.

- Te cred. Ai văzut scaunele sosite? Ce părere ai?

- Nu am apucat să le văd încă, dar cred că sunt frumoase. Doar noi le-am ales...

- Dacă nu îți plac, luăm altele! Sun imediat și dau altă comandă.

- Nu, nu! Nu e nevoie! Sigur îmi vor plăcea, spuse Elle cu privirea în zare.

Stăteau unul lângă altul, însă chimia dintre ei dispăruseră. Cei trei ani de relație au dus la năruirea pasiunii dintre cei doi. La început chiar s-au iubit, însă pe parcurs afacerile tatălui ei l-au corupt pe Dan și au făcut-o pe Elle să caute afecțiune în altă parte. Dan ajunsese să fie sobru, distant și să se vadă cu Elle doar când avea el timp. Dan și tatăl ei se înțelegeau de minune. Nici măcar nu a fost decizia lor de a se căsători, ci a tatălui ei, care a zis că fata lui cea mare, la vârsta de douăzeci și patru de ani ar trebui să aibă deja o familie. Nunta aceasta este mai mult o „afacere" a familiei Roose. Fetele trebuie să dea bine la public, având soți pe măsură, implicați în afacerile familiei.

- Vrei să iei cina cu mine în această seară? o întrebă el deodată.

Elle a fost luată prin surprindere de propunerea lui Dan. Nu mai avusese o întâlnire romantică cu el de luni bune. Îi răspunse simplu:

- Da.

Știa că nu mai avea ce să o surprindă la Dan. Îl cunoscuse și cu bune și cu rele. Acum nu mai era nimic bun rămas la el. Era ca de piatră; exact ca tatăl ei.

- Perfect. Trec să te iau pe la 9 p.m., și plecă în pași mari din cameră. Fără să-i mai spună nimic, fără s-o sărute, fără s-o strângă în brațe măcar.

Elle rămase cu privirea pe fereastră. Nu își putea imagina o viață alături de Dan. Nu putea să trăiască numai în culori de gri. Ea își dorea iubire, pasiune, aventură. Nimeni nu îi putea fura plăcerile vieții; nici măcar tatăl ei. Ochii îi erau umezi din nou, gândindu-se la singura persoană din lume care îi putea oferi toate acestea și încă altele. Oftă, își șterse lacrimile și începu să se pregătească pentru prânzul în familie. Știa că trebuia să poarte din nou masca fericirii. Însă mai știa că trebuie să o poarte doar pentru puțin timp; foarte puțin.

Masa era frumos ornată cu flori albe și portocalii. Samantha și Stefan stăteau unul lângă altul râzând copios pe seama motanului care făcea tumbe pe sub masă. Dan era încă în curtea din spate, dirijând așezarea scaunelor pe peluza perfect tunsă și verde. Elle se așeză față în față cu sora ei iar tatăl lor, George Roose, stătea deja așezat în capul mesei. Ținea o tabletă în mână și avea handsfree-ul în ureche și discuta aprig pe tema unor tranzacții nereușite.

- Ce-ai pățit, Elle? o întrebă sora ei. Ești cam palidă. Ți-e rău?

- Nu am nimic, Sam. Știi și tu...emoțiile dinaintea nunții. Cred că mă simt copleșită. Îl privi pe Stefan când spuse asta.

- Așa este, spuse Stefan. Nu-i ușor să fii mireasă. Și începuse să râdă cu toții. Astfel Stefan a luat toate privirile asupra lui, încercând să nu o mai lase pe Elle să fie în centrul atenției.

Stefan era singurul care știa de secretul lui Elle. El și Elle au împărtășit multe lucruri încă de când au devenit prieteni. El era confidentul ei. Ea l-a privit din nou încercând să-i spună „Mulțumesc". El a înțeles și i-a răspuns printr-o atingere ușoară a piciorului pe sub masă.

- Haideți să mâncăm! strigă deodată tatăl fetelor. Dan! Haide la masă!

Dan sosi imediat. Nu ezitase o secundă la comanda scurtă a dl. George.

- Poftă bună! spuse Dan în timp ce se așeză lângă Elle.

Începuseră toți să mănânce din delicatesele pregătite cu grijă de bucătăresele familiei Roose. Masa în familie era una monotonă cu discuții, în general, legate de afaceri.

După terminarea prânzului dl. George împreună cu Dan au plecat din nou la firmă. Firma era a doua lor casă. Deși Dan nu stătea în aceeași casă cu familia Roose, acesta venea foarte des aici, în încercarea de a nu o pierde pe Elle. Lucrul împreună cu tatăl lui Elle era compromisul pe care a trebuit să-l facă atunci când i-a cerut mâna fiicei lui. Dan era un tip blond, nu foarte înalt și cu un trup lucrat. Ochii lui albaștri erau acum ca de gheață; aproape impenetrabili. Afacerile familiei Roose l-au făcut să se închidă în el, să-și piardă simțul umorului. L-au schimbat total.

Elle rămase încă la masă, împreună cu Samantha și Stefan.

- Ei bine, eu îmi iau tălpășița. Zise Samantha rânjind. Am întâlnire cu noul iubit.

- Și mie nu mi-ai spus că ai un nou iubit? Întrebă Elle șocată.

- M-am gândit să ți-l prezint la nuntă.

- O, da. Un moment mai bun nu ți-ai putut alege... spuse Elle dezamăgită. Știa că în ziua nunții nu va avea destul timp să-l cunoască pe iubitul surorii ei. Va fi prea ocupată cu problemele ei.

În timp ce Samantha ieșise grăbită pe ușă, Stefan o trase pe Elle de mână și o invită la o plimbare.

- Stefan, n-am nici un chef...

- Știu. De aceea trebuie să ieși un pic. Haide!

Ieșiseră amândoi pe ușa din față a casei și intraseră în mașină.

- Unde mergem, Stefan? Întrebă Elle uluită.

- La castel.

Elle îl privi înmărmurită.

- Trebuie să îți revii din starea aceasta, Elle. Își vor da seama că se întâmplă ceva cu tine. Du-te și discută cu Anthony și reîncarcă-ți bateriile pentru următoarele zile. Aveți nevoie de putere pentru a face totul cum trebuie.

- Dar Stefan....

- Nici un dar, Elle! Nu mai este mult timp și trebuie să aveți grijă unul de altul. Dl. George nu poate afla tocmai acum despre voi. Va ieși urât. Trebuie să te comporți ca atare și pentru asta ai nevoie de Anthony.

- Of…Elle era încă înmărmurită pe scaunul de lângă șofer. Ai dreptate, Stefan.

- Bineînțeles că am dreptate.

Au mai mers ceva pe strada principală a orașului și-apoi au cotit-o pe un drum prin pădure. Elle cunoștea foarte bine drumul. Îl parcursese de atâtea ori noaptea și ziua, ori de câte ori simțea nevoia în ultimul an. Mașina s-a oprit undeva în dreptul unei cărări de-abia vizibile ce ducea la marginea pădurii. Acolo era castelul.

- L-am anunțat pe Anthony acum jumătate de oră. Te așteaptă. Spuse Stefan serios. Fugi. Peste două ore vin să te iau.

- Mulțumesc, Stefan! Îl privi bucuroasă apoi ieși rapid din mașină.

Se uită un pic în jur apoi începu să fugă pe cărarea prăfuită. Stefan demară în urma ei iar sunetul mașinii dispăru ușor în pădure. Elle respira rapid când ajunse la scările dărâmate ale castelului. Ușa gigantică de fier era întredeschisă iar ea păși ușor. Intră în salonul imens al castelului. Perdelele roșii de catifea atârnau greu la ferestre. Aerul era îmbâcsit cu un praf gros iar lumina ce se strecura printre ferestre făcea ca aerul să fie vizibil. Începu să urce ușor scările.

La etaj, într-unul din dormitoare, Anthony o aștepta pe marginea unui baldachin imens. Așternuturile erau prăfuite și ele, ca restul lucrurilor din castel. În timp ce curăța un trandafir roșu de spini auzi niște pași pe holul imens. Anthony se ridică în picioare și privi spre ușă. Timid, Elle păși în cameră. Bărbatul nu mai putu aștepta și se grăbi spre ea. O luă în brațe și-o învârti de vreo câteva ori, apoi o lăsă să atingă cu picioarele jos și o privi în ochi.

- Anthony, spus Elle fără prea mult glas.

- Șșș! Îi spuse el și îi atinse buzele cu un deget. Nu spune nimic, iubito!

Începu să o sărute încet. Lui Elle i se înmuiaseră picioarele. El nu îi dădea drumul din strânsoarea îmbrățișării. Ea îl privi în ochi preț de câteva secunde. Ochii lui negri erau de o intensitate nemaivăzută, iar părul negru îi era ușor ciufulit. Ea îi zâmbi din toată inima.

- Lângă tine mă simt liberă. Nu mai vreau să stau departe de tine, Anthony!

- Cunosc sentimentul, Elle. Dar mai avem puțin… Și îi dădu drumul din strânsoare și îi dăruiește trandafirul roșu fără spini. Privirea îi era tristă acum și ușor se depărtă de ea.

Elle știa că Anthony avea un sentiment de vinovăție. El se simțea vinovat că o lua pe ea din brațele celuilalt bărbat.

- Anthony….nu mai are rost discuția aceasta. Știi foarte bine ce vreau eu! Pe tine! Numai pe tine!

- Știu, dar mi-e teamă că te vei răzgândi. Cine ar renunța la o viață ca a ta atât de ușor? Eu nu îți voi putea oferi niciodată tot ce îți poate oferi Dan.

Anthony nu era nici pe departe bogat. Nu avea avere. Nu avea nimic. Era scriitor iar la vârsta de treizeci de ani încă spera să fie sunat de vreun producător de film care să-l recruteze pentru un film.

- Iubitule, eu n-am nevoie de bani. Averea nu-mi poate umple viața de bucurie, dragoste, fericire. Înțelege! Nu poți să renunți acum la tot ce avem. Ne avem pe noi. Asta este tot ce contează.

Elle se apropie de el și începu să-l mângâie ușor pe chipul lui proaspăt bărbierit. Avea un chip frumos. Pielea ciocolatie îl făceau să pară bronzat. Era un bărbat frumos. Mâna ei începu să-i alunece pe gât, apoi ușor pe piept și continuă să coboare până în dreptul inimii.

- Anthony, inima ta îmi aparține. *Tu* îmi aparții. Te iubesc.

Acesta o privi îndelung, încercând să-și abțină lacrimile.

- Și eu te iubesc, Elle. Ești viața mea!

S-au îmbrățișat din nou și au rămas așa preț de câteva clipe. Timpul stătea în loc atunci când erau împreună. Nimic nu le putea distruge ceea ce construiseră ei într-un an de zile. Dragostea lor era pură și pasională. Erau făcuți unul pentru celălalt. Elle se uită la ceas; era aproape timpul de plecare.

- Stefan trebuie să mă aștepte deja, spuse ea dezamăgită.

- Bine. Ai grijă de tine, Elle.

O sărută pe frunte ușor și o mai strânse o dată la piept. Ea îl mai privi o dată.

- Aceasta-i ultima noastră întâlnire secretă... data viitoare când ne vom vedea vom fi liberi să fugim. Spuse ea bucuroasă.

Coborâră amândoi în fața castelului. Se țineau de mână ca doi îndrăgostiți. Au luat-o amândoi pe cărări diferite, uitându-se unul după altul. Lacrimile curgeau pe obrajii amândurora. La capătul cărării, Anthony s-a urcat în mașina lui și-a plecat spre casa lui. Când Elle ajunge la capătul cărării mașina lui Stefan era goală. Privi in jur și-l zări pe Stefan la marginea prăpastiei din capătul drumului. Se apropie de el.

- Ce faci aici ? Îl întrebă ea.

- Te așteptam. Știi...sora ta va fi complet distrusă...

- Știu. De asta mă tem cel mai mult. Regret că nu i-am putut spune până acum, dar nu m-ar fi înțeles niciodată.

- Nici măcar n-ai încercat Elle... spuse Stefan dezamăgit.

- Ce vrei să spui?

- Nici măcar n-ai încercat să vorbești cu ea. E sora ta. Te-ar fi înțeles cu siguranță.

- Stefan, n-o cunoști pe sora mea atât de bine. Ea e sigură că relația mea cu Dan e din dragoste și mi-ar spune că eu l-am trădat...că e vina mea pentru comportamentul lui...

- Ei bine, merită să încerci! Spuse Stefan pe un ton serios.

- Adică? Întrebă Elle confuză.

- Adică poți să încerci să-i explici.

- Nu, nici să n-aud despre asta! Răspunse Elle deja iritată de insistențele lui Stefan.

- I-am spus. Spuse Stefan brusc.

Elle încremeni.

- Samantha știe. Te așteaptă acasă.

- Cum ai putut să faci asta, Stefan?! Întrebă Elle cu lacrimi în ochi. Am avut încredere în tine!

- Și încă poți să ai, Elle! Spuse Stefan plin de speranță. Este sora ta. Merită să știe adevărul. Nu aș putea s-o văd suferind atât de mult din cauza ta...și o privi pe Elle cu lacrimi în ochi.

- O, Doamne! Ești îndrăgostit de ea! Elle era uimită. Doamne! Cum de nu mi-am dat seama după atâția ani în care i-ai fost aproape mereu.

Stefan nu mai avu putere să spună nimic. Era adevărat. O iubea pe Samantha. O iubea atât de mult încât a fost orbit de sentimentele față de ea și a trădat prietenia lui cu Elle.

- Haide să te duc acasă, spuse Stefan. Să nu mai pierdem timpul.

Drumul spre casă a fost făcut într-o liniște mormântală. Mâinile lui Elle erau reci și transpirate. Îi era frică de confruntarea cu sora ei. Totul se putea duce de râpă. Chiar când era atât de aproape să se adeverească iubirea ei cea adevărată.

Mașina se opri în fața casei familiei Roose. Elle coborî din mașină și se grăbi să intre în casă. O servitoare o anunță că Samantha o așteaptă în camera ei. Elle urcă scările și ajunse în dreptul camerei surorii ei. A bătut încet în ușă, apoi a intrat în cameră. Samantha stătea pe fotoliul din colțul camerei, nemișcată, fără nici o expresie pe chip. Elle își făcu curaj:

- Sam… am vrut să-ți spun…

Samantha ridică mâna dreaptă, făcând-o pe Elle să nu mai continue ce are de spus.

- Nu am crezut că sora mea…sora *mea*…îmi poate face una ca asta.

- Sam…, Elle încercă să spună că-i pare rău.

- N-am nevoie de scuzele tale, Elle. Nu mai am nevoie de nimic din partea ta. Sunt șocată, înțelegi? Șocată. Am o singură întrebare pentru tine.

Elle o privi cu lacrimi în ochi.

- Este adevărat? nu putea spune la ce se gândea. Este adevărat că îl înșeli pe viitorul tău soț?

Elle izbucni în hohote de plâns. Ea știa că sora ei o va judeca greșit. De aceea nu a vrut să-i spună nimic de la bun început.

- Sam, nu înșel pe nimeni. Nu-l iubesc pe Dan. Nu pot să înșel pe cineva pe care nu iubesc, spuse într-un final Elle, printre lacrimi.

- O, Doamne! Deci *chiar* este adevărat! Sora mea este o ușuratică! O, Doamne! Când va afla tata…

- NU! Samantha, te rog! Nu îi poți spune nimic tatei. Te implor!

- Și ce ai de gând să faci, Elle? Ce ai de gând? Vrei să ne distrugi familia? Doamne! Mamei i-ar fi rușine cu tine.

- Sam, înțelege! Între mine și Dan nu mai e nimic de mult timp. Nu noi am decis să ne căsătorim. Eu n-am avut nici un cuvânt de spus în fața tatei. Știi prea bine cum este el.

- Cum este tata? Întrebă arțăgoasă Samantha.

Elle plângea.

- Este un om corect și mândru de familia lui, de fetele lui. Cum poți să-i faci asta, Elle?

- Samantha, nu-i poți spune nimic!

- De ce nu? Îl pun în pericol pe prețiosul tău *Anthony*?

Când auzi Elle numele lui încremeni. Îi înghețară sângele în vene. Nu îi venea să creadă la ce s-a ajuns.

- Da! Da, Samantha! Pentru că îi pun viața în pericol. Nu poți face asta, *te implor*! Spuse Elle cu vocea distrusă.

Samantha o privi îndelung pe sora ei. Femeia din fața ei era o cu totul altă persoană. Nu o recunoștea deloc. O disprețuia acum.

- Bine, Elle. Nu voi spune nimic, dar nu vreau să fiu de față la toată mascarada asta a ta. Te anunț de acum că nu voi veni la nunta ta, surioară.

Elle răsuflă ușurată la auzul vorbelor surorii ei.

- Nu voi spune nimic, cu condiția ca pe viitor să dispari din viața mea. Nu vreau să mai aud de tine niciodată. Să nu mă cauți.

- Îți mulțumesc că faci asta, Sam! Îți mulțumesc! Spuse Elle.

Samantha o mai privi încă o dată pe femeia străină din fața ei și plecă din cameră. Lăsând-o singură pe Elle, în agonia ei. La scurt timp Elle primește un mesaj pe telefon. Scria:

„Nu mai pot ajunge diseară. Rămâne pe altă dată.”

Era un mesaj de la Dan. Era ușurată că nu mai trebuia să înfrunte și o întâlnire cu el. În seara aceea Elle nu i-a mai dat nici un e-mail lui Anthony. Nu voia să-l sperie și pe el. Somnul s-a lăsat greu asupra ei, însă într-un final gândurile au dispărut iar negrul nopții a cuprins-o.

Partea a II-a

Zilele care au urmat au trecut foarte greu pentru Elle Roose. Acum nu mai e timp pentru a mai schimba ceva. Filmul merge înainte, iar nunta se apropie cu repeziciune. Mai este o singură zi până la marele eveniment. Casa familiei Roose este complet transformată. Ferestrele salonului sunt acoperite de perdele dantelate iar ghirlande atârnă de tavanul înalt. Grădina din spatele casei este perfect aranjată. Aceasta așteaptă doar ca invitații să sosească.

Elle nu a mai vorbit cu sora ei de la momentul confruntării. Nu știe nimic despre ea sau despre Stefan. Nu a mai coborât zilele acestea din cameră decât pentru probe și repetiții pentru nuntă. Mesele le lua în camera ei, încercând să evite orice întâlnire. Toată lumea credea că este în febra nunții, că Elle suferă de anxietate ca orice mireasă înaintea marelui moment. Nici măcar viitorul soț, Dan, nu mai trecuse pe la ea. Mai vorbise prin e-mail-uri doar cu Anthony care cu fiecare mesaj trimis îi umplea sufletul de bucurie și speranță. El era singurul care îi ținea companie în această ultimă săptămână a groazei.

Elle deschise din nou căsuța poștală și văzu că nu primise nici un mesaj de la Anthony de acum două zile. Apăsă pe butonul „Creare mesaj nou" și începu să scrie:

„Anthony, știu că perioada aceasta este dificilă și pentru tine la fel cum este și pentru mine. Sper că ești bine. Aștept un răspuns de la tine. Te sărut!"

La scurt timp după trimiterea mesajului primi un e-mail nou. Cu inima pompându-i în piept Elle îl deschise. Scria:

„Sunt bine, iubito! Ieri am pus lucrurile în ordine pentru plecarea noastră. Totul se va desfășura conform planului. Rezistă acolo! Mai este atât de puțin. Te sărut."

Elle răsuflă ușurată când văzu că Anthony îi răspunse. Știa acum că lucrurile chiar aveau să iasă așa cum și-a propus. O crezuse pe sora ei când îi spusese că nu avea să spună nimic despre relația ei secretă, fapt pentru care Elle trebuie să dispară cu totul din viața ei. Elle asta își propusese de fapt. Deși o durea faptul că o părăsea pe sora ei, nu putea accepta să trăiască o viață alături de Dan. Știa că va fi nefericită toată viața, exact cum fusese și mama ei alături de dl. George Roose, tatăl ei.

Miranda, mama fetelor, a trăit o viață tristă alături de George. La început acesta a fost un bărbat galant și iubitor, plin de viață și chiar amuzant, dar după aceea s-a înscris în afaceri și au început să dispară părți din el. Ușor, ușor s-a depărtat de Miranda și s-a cufundat în afaceri tot mai necurate, devenind până la urmă un bărbat gol. Era acum un trup umblător fără sentimente. Miranda a înțeles, la timpul acela, că nu mai era cale de întoarcere pentru George. Era tristă și apăsată tot timpul, nu mai vorbea cu nimeni și începuse chiar să țină și un jurnal. Ajunsese chiar în depresie. Când fetele se măriseră deja mama lor nu mai era persoana care ar fi trebuit să fie. Dispăruse și ea încet, odată cu tatăl lor. Deși se băgase și ea în afaceri, nimic nu putea umple golul din sufletul ei. Avea nevoie de dragostea și afecțiunea soțului ei pe care nu le-a mai avut niciodată. Din cauza a tot ceea ce i s-a întâmplat, Miranda și-a pus capăt zilelor. S-a împușcat în cap într-o seară de Crăciun. Fetele erau plecate cu prietenii la cabana familiei de la munte iar George era la firmă. Fetele nu au știut despre sinucidere. Au crezut că

mama lor a fost atacată de un criminal. Însă, la scurt timp după tragedie, Elle i-a găsit jurnalul mamei sale și a început să-l citească. Și-a dat seama de nenorocirea care i se întâmplase mamei sale și, cu timpul, a început să se regăsească printre rândurile scrise de Miranda. Dan devenea tot ceea ce era tatăl ei. De aceea a cuprins-o teama. Nu dorea să aibă aceeași soartă nefericită ca mama ei. Însă, Elle fiind mai mare a încercat s-o ocrotească pe sora ei și nu i-a spus de adevărata cauza a morții mamei lor. A ținut secret adevărul, doar pentru ea.

Elle își amintea de tot ceea ce citise în jurnalul mamei sale și a început să plângă. Era ora prânzului și cineva a bătut în ușa camerei ei. Ea se gândi că este o servitoare care îi aduce masa așa că se duse grăbită la ușă să o deschidă. Era Stefan.

- Elle, îmi pare rău, spuse Stefan într-o răsuflare. Nu îmi închide ușa. Trebuie să vorbim!

Stefan părea agitat. Elle îl privi nedumerită.

- Acum, Elle! insistă Stefan.

Elle deschise larg ușa și-l pofti în cameră.

- Spune! spuse Elle arțăgos. Încă era supărată foarte tare pe el.

- Elle, ceva se întâmplă! Ceva rău, spuse Stefan speriat.

- În legătură cu ce? Întrebă ea curioasă.

- Cu nimic. Și se apropie de ușă și o închise cu cheia, apoi luă cheia la el.

Elle îl privi și mai supărată.

- Am nevoie să vorbesc cu tine. Atât. Știam că nu mă vei primi decât dacă e ceva urgent.

- Ești nesimțit pentru ceea ce ai făcut, știi, nu?

- Știu, Elle! Îmi pare rău. Ți-aș fi putut compromite tot planul…am greșit spunând totul surorii tale. Nu aveam nici un drept să-ți dezvălui secretul. Și o privi cu niște ochi mari și sinceri.

Elle știa că Stefan chiar îi era prieten și nu i-ar dori niciodată răul. Cu toate că nu a intenționat să îi facă rău, adevărul spus surorii ei a rănit-o foarte mult.

- Stefan, știu că îți pare rău. Dar uite ce-ai făcut! Ochii i se umpluseră de lacrimi. Soră-mea mă urăște acum și m-a amenințat că îi va spune tatei totul.

Stefan era șocat.

- Dar m-a pus să dispar din viața ei pentru totdeauna dacă vreau să îmi țină ascuns secretul…spuse Elle cu lacrimi în ochi.

- O…Stefan oftă și se apropie de Elle și-o strânse la piept ușor. Nu o să spună nimic. O să fie bine!

Îmbrățișarea lui era foarte confortabilă. Elle se simțea în siguranță în brațele lui Stefan. Elle rămase în strânsoarea brațelor lui pentru mai mult timp apoi îl privi speriată.

- Ce ne facem, Stefan? Dacă ne prind?

Stefan înghiți în sec.

- N-o să ne prindă! Va fi bine dacă urmăm planul. Nici măcar Samantha nu știe cum vom acționa. Eu nu i-am spus…

- Nici eu. N-am apucat să-i spun nimic, Stefan…

- Nu i-ai spus despre dna. Miranda? Întrebă Stefan curios.

Elle clătină din cap.

- Bine. Mai bine că nu știe.

- Da, dar mă va urî pentru totdeauna.

- Măcar nu își va schimba părerea despre mama voastră. Nu asta ai vrut pentru ea în tot acest timp?

- Ba da... spuse Elle cu vocea tremurândă.

- Va fi bine, Elle! Mâine se va termina bine.

Elle oftă.

- Deci rămâne cum am stabilit? La momentul așteptării miresei mă aștepți în mașină?

- Da. Pe tatăl tău îl va chema una din servitoare și-l va închide într-o cameră.

- O, Doamne! Elle exclamă înmărmurită.

Stefan îi zâmbi sincer și plecă. Elle se grăbi la laptop și îi dă un mesaj scurt lui Anthony:

„Planul A pus în acțiune."

Elle se duse la fereastra camerei și privea peluza pe care mâine nu va apuca să pășească.

Pentru Samantha Roose aflarea adevărului despre sora ei a fost dureroasă. Nu s-a așteptat niciodată ca sora ei să o mintă, ba mai mult să trădeze întreaga familie pentru o aventură. O detesta atât de mult pentru ceea ce aflase. Se gândise încă din prima clipă că cea mai bună hotărâre pentru familia ei este să le spună adevărul despre Elle. Nu putea lăsa ca o astfel de minciună să distrugă reputația familiei lor.

Nu își putea scoate din minte cuvintele spuse de sora ei: *„Nu-l iubesc pe Dan. Nu pot să înșel pe cineva pe care nu iubesc..."*. Era ceva de neimaginat. Erau făcuți unul pentru celălalt. Samantha își amintea de primele săptămâni de relație, când ea le acoperea întâlnirile în curtea din spate. Ea îl aducea pe Dan pe furiș în casă iar Elle o răsplătea povestindu-i tot despre întâlnirile lor.

- Nu poate fi adevărat că nu se mai iubesc, își spuse ea. Poate ea nu-l mai iubește, dar el...

Nu își putea imagina pe Elle alături de altcineva. Cei trei ani petrecuți alături de Dan au părut a fi atât de reali. În tristețea ei, Samantha avea nevoie de compania cuiva foarte apropiat și cum Elle nu mai era acea persoană, nu a mai rămas decât o singură soluție.

A coborât grăbită la parter și l-a căutat peste tot pe Stefan. Era în grădina din spatele casei.

- Am nevoie să mă duci undeva, îi spuse ea serioasă.

Stefan s-a conformat. Pe drum se uita încontinuu la ea. Acesta îi putea citi tristețea pe chip. Și-ar fi dorit să-i poată spune c-o iubește, dar ea l-ar fi respins. Era un moment total nepotrivit. Când mașina s-a oprit, Samantha i-a mulțumit lui Stefan:

- Poți să nu vii mă iei. Mă întorc singură.

- Ești sigură? Te pot aștepta, se oferise el.

- Sunt sigură. Du-te acasă!

Samantha coborî din mașină iar Stefan demară în urma ei. A pășit încet pe poarta cimitirului. Nu mai fusese aici de câteva luni. Nu mai simțise nevoia să vină să vorbească cu mama ei deoarece a avut-o întotdeauna pe Elle aproape. Acum, lucrurile erau diferite. Elle nu mai era cine ar fi trebuit să fie. Era o altă femeie, o străină.

A mers pe cărarea din cimitir până a ajuns la mormântul mamei ei. Scria pe piatra funerară: ”*O soție și o mamă iubitoare – Miranda Roose*”. Samantha căzut în genunchi lângă mormânt.

- Mamă...

Plângea în hohote.

- Mamă, am nevoie de tine! Samantha vorbea printre lacrimi. De ce nu ești aici cu mine? Să vezi ce se întâmplă...

În sufletul ei era o durere și o confuzie cumplite. Nu avea cu cine să le împărtășească.

- Mamă, nu știu ce să fac! Ce ar trebui să fac?! Întreba cu disperare către cer.

Liniștea din jurul ei o apăsa și mai tare. Ea nu avea nevoie de liniște avea nevoie de un răspuns, de ajutor.

Pășind ușor în spatele ei, Elle se apropie de ea.

- Faci ce consideri că este corect, Sam... Elle o privea pe sora ei cu lacrimi în ochi.

Samantha se uită șocată în spatele ei.

- Ce cauți aici ?, întrebă Sam.

- Pe tine te caut. Stefan mi-a spus că te găsesc aici.

- Era de așteptat... răspunse Samantha. Ei bine, m-ai găsit. Ce dorești?

- Samantha, ce urmează să-ți spun te va afecta foarte tare și nu ți-am spus până acum pentru am crezut că te protejez. Și-așa a fost, dar pe mine nu m-a protejat nimeni. Nu a avut cine să-mi poarte de grijă...

Samantha o privea nedumerită.

- Sam... Elle înghiți în sec...mama noastră nu a fost împușcată de cineva. S-a sinucis.

O liniște apăsătoare se lăsă peste cimitirul orașului. Samantha încremeni.

- Și dacă nu mă crezi, am aici jurnalul mamei în care a scris și mesajul de adio. Și îi înmână jurnalul surorii ei.

Aceasta l-a luat și a început să-l răsfoiască. Printre lacrimi a ajuns la ultima pagină și a văzut mesajul scris de mâna mamei ei. Se uită apoi la Elle și-și dădu seama de ceea ce i se întâmplă.

- Elle...îmi pare rău... Samantha plângea când o privi pe sora ei.

Elle plângea și ea. Samantha a sărit în gâtul surorii ei:

- Doamne! Iartă-mă, Elle! Am fost o soră atât de rea!

- Nu-i nimic, Sam. Nu-i nimic, spuse Elle răsuflând greu din cauza strânsorii surorii ei.

Stând acolo, îmbrățișate, la mormântul mamei lor, cele două surori păreau a fi gemene. Părul lor era de un negru obsidian și se unea într-o singură formă.

Din acel moment, Elle a știut că are un partener care îi va susține cauza. I-a povestit surorii ei tot ce avea de gând să facă și cum plănuise totul de foarte mult timp, dar s-a ivit nunta impusă de tatăl lor. Samantha nu putea crede că tatăl lor era atât de absurd.

- Elle, nu crezi că ar accepta să anulezi nunta? Mă gândesc că...totuși te va înțelege...

- Nu, Sam. Tata nu mai este demult tata. Nu m-ar înțelege. Cine știe de ce ar fi în stare dacă ar afla cu cine am de gând să plec. L-aș pune pe Anthony într-un mare pericol.

- Of, ai dreptate...recunoscu Samantha.

Au mers amândouă pe jos până acasă. Nu s-au mai plimbat așa împreună de foarte mult timp. Si-au povestit amândouă tot ce aveau pe suflet. Erau surori până la urmă. Viața nu le putea ține separate la nesfârșit. Când au ajuns acasă s-au așezat amândouă pe două scaune din curtea din spate. Deja se lăsa seara peste orașul lor. Se uitau către cer și chicoteau când li se alătură Stefan.

- Ce faceți, dragelor? Le întrebă acesta așezându-se lângă ele.

Acestea l-au strâns în brațe și i-au mulțumit. El era, de fapt, motivul împăcării lor. El era prietenul lor adevărat. Au rămas toți trei în spatele casei, admirând cerul ce devenea din ce în ce mai înstelat.

În seara dinaintea nunții Dan era încă la firmă. Tocmai încheiase un apel important în legătură cu un viitor colaborator al dl. George. Când începuse să-și strângă lucrurile de pe birou și se pregătea să plece acasă, în birou intră dl. George.

- Dan, mâine este nunta ta cu fiica mea. Dar înțelegerea noastră nu a luat sfârșit. Tu tot vei lucra pentru mine. Ești prea bun în ceea ce faci, nu poți renunța acum.

Dan îl privi fără să schițeze vreun gest.

- Cu siguranță afacerea noastră nu va lua sfârșit aici, dl. George.

Dl. Roose zâmbi. Se apropie de Dan și îi întinse mâna dreaptă să dea noroc ca între bărbați. Dan îi întinse și el mâna.

- Mă bucur că-mi vei fi ginere, îi spuse George și ieși brusc din birou.

Dan rămase pentru câteva clipe acolo, apoi stinse lumina în birou și se duse la mașina sa. A mers cu viteză până acasă. Nu a intrat bine pe ușă și și-a turnat un pahar de whisky pe care l-a băut în timp ce-și desfăcea nodul de la cravată. Se apropie apoi de fereastra casei și privi cerul atât de senin și înstelat.

Își amintea cum stăteau împreună, el și Elle, nopțile până târziu, privind cerul. Erau naivi, jucăuși și se iubeau. Se țineau îmbrățișați, se sărutau și își șopteau lucruri frumoase.

- Ce s-a întâmplat cu noi? Se întrebă el îngândurat.

Se duse să-și mai toarne un pahar de whisky și se așeză pe fotoliul de lângă fereastră. Preț de câteva minute a stat nemișcat, gândindu-se la tot ce-a fost frumos între el și Elle. Chiar s-au iubit. S-a gândit s-o sune. A pus telefonul pe modul difuzor și a așteptat să răspundă ea.

- Da? Vocea lui Elle părea confuză. Dan?

El nu spuse nimic.

- Alo? Dan?

Vocea ei îi amintea de cât de frumos suna în urechea lui. Îi era dor de clipele de dinainte de a se băga în afaceri. Îi era dor de trupul ei, de mângâierile ei. Știa însă ca va fi a lui de mâine. Că o va putea folosi ori de câte ori simțea nevoia. Închise apelul fără să scoată vreun cuvânt.

În seara aceea, dinaintea nunții lui, Dan și-a amintit pentru ultima oară de timpurile trecute. Acum era o cu totul altă persoană. Nu o mai iubea pe Elle, dar aceasta avea să fie a lui și numai a lui. A adormit cu gândul acesta.

Toată seara Anthony a dat reîmprospătare paginii de e-mail, în speranța că va primi un mesaj de la Elle. În sufletul lui speranța că va fi împreună cu Elle pentru totdeauna creștea în fiecare zi. Nu a crezut niciodată că Elle îl va alege pe el și-l va lăsa pe Dan deoparte. El știa că nu-i va putea oferi niciodată lui Elle tot ceea ce Dan ar putea. Anthony o iubea cu toată ființa lui pe Elle. Era atât de îndrăgostit încât ar fi făcut orice pentru ea.

Plănuiseră să plece din acest oraș mâine, imediat după ce vine Elle la el. Acesta își făcuse deja bagajele și își vânduseră casa. Această noapte avea s-o petreacă singur în castel. Mai dormise aici, însă împreună cu Elle. Camerele gigantice strigau a singurătate în acea seară. O iubea atât de mult pe Elle, nu

se mai putea gândi la nimic altceva. De mâine avea să fie a lui pentru totdeauna. Toate clipele furișându-se nu vor mai fi un obicei; nu-i va mai putea opri nimeni din iubirea lor.

Deja și-o imagina pe Elle dormind până dimineața târziu, iar el să poată s-o privească liniștit. De-abia aștepta să se bucure de trupul ei oricând aceștia doreau, fără teamă că vor fi prinși, fără restrângeri, fără nimic. Vor putea fi doar ei, patul și iubirea. Adormise în acea noapte fără a mai primi vreun mesaj de la Elle. Gândul lui zbura la ea, imaginându-și cum ar fi s-o sărute pe buze de noapte bună.

Dimineața a venit mult prea repede pentru Anthony. Noapte trecută a fost una extrem de obositoare pentru el. Nu s-a putut odihni deloc cu gândul la ziua de azi. Avea un gol în stomac puternic pe care nu-l putea astupa cu nimic. S-a ridicat din pat și a început să privească razele soarelui. Pe chipul lui frumos razele cădeau ușor. Ochii verzi erau luminați puternic, păreau a fi transparenți. În acea lumină difuză, din ochii lui au început să curgă lacrimi de bucurie și de emoție. Și-ar fi dorit să fie el cel care o conduce pe Elle pe drumul căsătoriei. Și-ar fi dorit să fie el cel care îi pune verigheta pe deget. Și-ar fi dorit să fie el cel care îi va spune: „Da, vreau să fiu soțul tău!”, dar azi nu era. Azi el era cea de-a doua opțiune. Azi el era „celălalt”. Oftă adânc și ridică de pe măsuța de la marginea patului invitația la nunta iubitei lui.

„Astăzi, 22 septembrie 2013, orele 11:00 a.m.
Sunteți invitați la reședința din Strada Florilor, Numărul 13
Deoarece
Își unesc destinele Elle Roose și Dan Thomas

Vă așteptăm cu drag!”

Anthony o mai citește încă o dată, apoi aprinde bricheta și îi dă foc. O privește cum arde încet și cum bucăți subțiri și negre se desprind din ea și cad pe jos. Își bagă mâinile în buzunar și așteaptă ca iubita lui să vină.

Elle încă doarme la ora 8 a.m. O trezește o bătaie puternică în ușă.

- Elle! Trezește-te! Trebuie să-ți facem machiajul, strigă dincolo de ușă sora ei.

Elle oftează și se dă jos din pat și dă drumul la ușă.

Din acel moment camera i se umple de doamne și domnișoare. Care mai de care mai ocupată. Fiecare avea ceva de făcut. Pe Elle au început s-o aranjeze doamnele cu machiajul.

- Nu prea ați dormit în noaptea aceasta, domnișoară Roose! Îi spuseră una dintre doamne.

- Am avut emoții toată noaptea…

- Știm cum este să fii mireasă! Stai liniștită. Te vom face să arăți ca nouă.

Elle se privi în oglindă. Știa că va arăta foarte frumos. Era nunta ei până la urmă. Și-ar fi dorit să fi fost o cu totul altă persoană cu care să schimbe verighetele. Însă zâmbi la gândul că o va putea face cândva cu persoana iubită. Samantha o privea cu lacrimi în ochi. O înțelegea acum pe sora ei. Îi puse mâna pe umăr:

- Te iubesc, Elle! îi spuse ea printre lacrimi.

Elle zâmbi.

- Și eu te iubesc, surioară!

- Să nu cumva să plângi, domnișoară Roose! O amenință una dintre doamnele de la machiaj. Nu vreau să-mi strici opera de artă.

- N-am să plâng!

- Ei, toate miresele plâng până la urmă…

Elle se privi din nou. Ea nu avea să plângă. Asta nu era adevărata ei nuntă, deci nu era cu adevărat mireasă. Închise ochii pentru a putea fi machiată și se gândi la ce face Anthony în tot acest timp.

Samantha purta o rochie verde mulată pe corp. Când coborî scările Stefan rămase uimit. Ochii lui se perindau pe silueta ei perfectă. El purta un costum negru, cu papion roșu. Îi zâmbi frumos și îi întinse palma. Samantha îi întinse mâna iar el îi sărută discret mâna ca un adevărat gentleman. Zâmbiră amândoi apoi ea îi furișă o plasă cu câteva schimburi pentru Elle.

- Ia-le și du-le la mașină. Elle va avea nevoie de ele. Îi spuse ea șoptit.

Stefan luă punga numaidecât și se repezi la mașină să le ducă. Era bucuros că până la urmă surorile se împăcase. Așa era normal să fie. Nu ar fi fost bine pentru niciuna dacă ar fi fost certate și despărțite.

Invitații sosiseră. Dl. George era plin de el și stătea umăr la umăr cu viitorul său ginere. Pe chipul amândurora era un rânjet imens. Invitații luaseră toți loc pe scaunele frumos așezate și ornate de pe peluza din grădină. Dan era la capătul covorului de flori, în așteptarea miresei. Samantha l-a luat deoparte pe tatăl ei, conform planului; în urma lor o servitoare a închis ușa.

Elle respira cu greu. Se mai privi odată în oglinda din capul scărilor. Voalul îi acoperea părul negru și umerii dezgoliți de rochie. Machiajul îi stătea perfect. Și-ar fi dorit să nu fi trebuit să renunțe la toate acestea. Dar nu ar fi putut trăi o astfel de viață, nu putea să aibă aceeași soartă ca mama ei. Trase aer în piept și începu să coboare încet scările către salon. În capul scărilor, jos, o aștepta Stefan. Îi întinse mâna și o trase repede spre ieșirea principală. Mașina era deja trasă în față și cu motorul pornit.

- Ești gata? o întrebă el emoționat.

- Da. Sunt.

S-au urcat amândoi în mașină și au demarat în trombă spre pădure. Știau că nu aveau la dispoziție decât câteva minute până își dădeau seama toți că dispăruseră. Pe drum mâinile ei tremurau de emoție și adrenalină. Făcea pentru prima oară ceea ce este corect pentru ea.

Când au ajuns la cărarea ce ducea spre castel, Stefan îi dă lui Elle punga cu hainele de schimb.

- Mulțumesc, Stefan! Îi mulțumi ea sincer.

- Cu plăcere, Elle! Ai grijă de tine!

- Sigur…

- Hai, grăbește-te! Fugi cât poți de repede!

Aceasta îl mai privi puțin și îi zice:

- Ne vom mai vedea, Stefan! Să nu mă uiți!

Stefan râse și îi făcu semn să fugă mai repede spre castel. Aceasta îi urmă sfatul și începu să fugă cât o țineau picioarele. Pantofii o incomodau, așa că i-a dat jos și a continuat să alerge cu ei în mână. Stefan demară în urma ei și mașină dispăru rapid printre copaci. Elle mai avea puțin și ajungea la castel, însă hotărî să se ducă la prăpastia din spatele castelului.

Stătea acum nemișcată la marginea prăpastiei privind în agonia ei cerul. Nu știa dacă se va mai putea întoarce vreodată sau dacă va mai putea să retrăiască momentele de dinainte de asta. Nu știa nimic în afară de faptul că plecase, lăsând totul în urmă.

În privirea ei îl vedea pe el. Pe cel care a făcut-o să ia această decizie. Știa că o așteaptă la locul lor și că toată această nebunie va lua sfârșit; pentru totdeauna. Își desprinse voalul și-i dădu drumul în vântul puternic. Îl privea zvârcolindu-se în bătaia vântului și o lacrimă îi curse pe obraz. Nu-i părea rău pentru ceea ce făcuse, dar nu va mai trăi niciodată o viață ca până acum. Lacrimile acestea erau ca un semn de rămas-bun.

Se întoarse apoi la ușa castelului cum o mai făcuse de atâtea ori. A urcat scările în grabă și a intrat în camera lor. El o aștepta, ca de obicei, pe marginea patului. Chipul lui angelic avea o tristețe nemărginită însă când a văzut-o pe ea s-a luminat complet.

- Iubito! Zise el cu glas suav. Am crezut că te-ai răzgândit...

- Prostuțule! Niciodată nu mă voi răzgândi.

Se îmbrățișară puternic apoi ea își dădu jos rochia de mireasă, își luă schimburile pe ea și fugiră amândoi într-o goană spre mașina lui. S-au uitat unul la celălalt și ochii le erau plini de lacrimi, de bucurie, de nebunie. Mașina a demarat puternic și-au început să gonească nebunește spre ieșirea orașului.

- Și-am furat mireasa..., exclamă Anthony bucuros.

Elle râse la constatarea lui.

Invitații toți deveneau nerăbdători, iar Dan deja începuse să-și facă griji. Nu mai vedea nici pe dl. George nici pe Elle.

- Ce s-a întâmplat de nu mai apar? Întrebă Dan pe o servitoare.

Această ridică din umeri, în semn că nu știe. Toată lumea începuse să chicotească și se auzea deja un șuierat in grădina familiei Roose.

- Tată, cineva ne-a încuiat aici! Exclamă Samantha, încercând să-l convingă pe tatăl ei că ea nu are habar despre ceea ce se întâmplă, de fapt.

- Cum adică, Samantha? Ce înseamnă asta? Întrebă furios dl. George.

Acesta se îndreptă nervos spre ușă, încercând cu disperare să o deschidă. Începu să bată cu pumnii în ea, urlând din toți plămânii ca cineva să aducă cheia și să descuie ușa. Văzând că nu există altă soluție, dl. George deschide fereastra și începe să urle către grădina plină cu invitați:

- Ce mama dracului se petrece aici? Să vină imediat cineva aici să descuie ușa!

Samantha speriată de urletele tatălui ei, încerca să-l calmeze:

- Tată, calmează-te! Sunt sigură că este o greșeală. Nu au știut că suntem aici...

Invitații și Dan au rămas șocați la urletele dl. George. Nimeni nu știa ce se întâmplă, de fapt.

- Să aducă cineva o cheie! Imediat! Continua să urle dl. Roose pe fereastră.

- Tată... Samantha era încremenită de teamă.

O servitoare îi înmânează lui Dan un teanc de chei.

- Uitați aici dl. Thomas. Nu știu ce s-a întâmplat cu ușa. Acestea sunt cheile de rezervă, dar nu știu care se va potrivi la ușa biroului... spuse servitoarea.

- O, Doamne! Asta lipsea! Exclamă Dan exasperat de situație. Mă duc să văd care va deschise ușa.

- Unde este mireasa?

- Ce se întâmplă?

Toată lumea se întreba ce se întâmplă. Nimeni nu bănuia nimic.

- Dl. George, sunt Dan. Să știți că încerc să vă descui, dar sunt peste treizeci de chei în acest teanc...și nu știu care este cheia potrivită... îi strigase Dan dincolo de ușă.

- Ah, la naiba! Exclamă dl. Roose.

Samantha râdea în sinea ei. Și-ar fi dorit să aibă cu cine împărtăși momentul.

După câteva încercări eșuate, Dan a nimeri cheia corectă și a deschis ușa biroului. Samantha a început să se emoționeze la gândul că în scurt timp se va afla adevărul crunt despre mireasă. Spera, în sinea ei, ca sora ei și Anthony să fie plecați departe.

- Cine este vinovatul pentru închiderea mea și a fiicei mele în birou? Întrebă exasperat dl. Roose pe servitoare.

Acestea stăteau aliniate în fața lui, cu capul plecat. Niciuna nu răspundea la întrebarea lui.

- Bine, nu-mi spuneți acum. Și-așa n-am timp pentru asta. S-a întârziat deja prea mult cu nunta. Haideți s-o începem odată. Continuă dl. Roose. Unde-i Elle? și se uită spre Samantha.

Aceasta înghiți în sec.

- Trebuia să coboare, nu? Întrebă ea curioasă.

- Păi n-a coborât. Răspunse Dan deja iritat.

Ochii lui albaștri erau sticloși de nervi și de emoții. Deja i se părea că se întâmplă ceva ciudat.

- Elle? strigă dl. Roose către etaj.

- Eu zic să mergem după ea, spuse Dan revoltat de liniștea de la etaj.

Au început să urce scările toți trei. Dan, dl. Roose și Samantha. Cu toate că știa adevărul, Samantha era atât de emoționată. Îi era teamă de reacția celor doi bărbați. Spera ca Stefan să se poată întoarce la timp, ca nu cumva cei doi să-i observe absența.

Când au ajuns în dreptul ușii lui Elle, au început să bată puternic în ușă.

- N-o speriați, domnilor! Spuse Samantha încrezătoare. Trebuie să se fi speriat...

- Elle! strigă puternic dl. Roose.

- Nu răspunde, dl. Roose. Eu zic să intrăm, spuse Dan repede.

În următorul moment dl. Roose apasă pe mânerul ușii și întredeschide ușor ușa. Apoi o deschide de tot și toți trei pășesc pragul camerei.

- Elle? strigă Dan încet.

- Nu este aici, remarcă brusc dl. Roose.

- Nici în baie, spune alertat Dan.

Samantha se uită încremenită la cei doi bărbați.

- Unde este Elle, Samantha?! Urlă dl. Roose la fiica lui cea mică.

- Nu știu, tată. De unde să știu eu?! Am fost încuiată cu tine în birou, mai știi? Încercă Samantha să iasă din această situație.

- Dl. Roose, dar șoferul dvs. unde este? Dacă a plecat de la nuntă? Întrebă suspicios Dan.

- Ah, da! Stefan... haide jos să vedem!

Samantha tremura de frică acum. La gândul că se va afla și despre Stefan că lipsește. Nu voia să-și imagineze ce-ar putea păți acesta. Îi urmără pe cei doi bărbați la parter. Dl. Roose le întrebase pe servitoare despre Stefan iar acestea au spus că nu l-au văzut. Dl. Roose era plin de nervi. Se înroșise la față iar situația simțea că-i scăpa de sub control.

Pe ușa ce dădea în curtea din spate, intră Stefan zâmbind și cu mâinile în buzunar.

- Mă căutați cumva, dl. George? Întrebă acesta politicos.

Samantha zâmbi cu gura până la urechi când îl văzu.

- Da... unde ai fost? Întrebă dl. Roose enervat.

- Eram cu stimații dvs. invitați. Le țineam companie până la venirea miresei...care se pare că se face așteptată. Stefan aruncă o privire ștrengărească lui Samantha.

Aceasta îl privi frumos înapoi.

- Prea bine atunci, domnilor. Se pare că s-a furat mireasa...înainte de începerea nunții. Spuse iritat dl. Roose. Cineva să anunțe invitații că nunta s-a anulat. Dan tu vino cu mine în birou. Avem de discutat. Vă rugăm să ne scuzați!

Dl. Roose și Dan dispărură brusc în biroul de la parter. Samantha și Stefan s-au dus să anunțe anularea nunții iar invitații au început să se ridice și să plece, unul câte unul, așa cum au venit. Stefan și Samantha s-au așezat pe două scaune din curte și se uitau unul spre altul uimiți de tot ceea ce se întâmplase.

- Chiar au făcut-o...remarcă Samantha într-un final.

- Da, au reușit! Zâmbi Stefan către ea.

- Tata nu se va lăsa așa ușor. Îi va căuta, Stefan... spuse Samantha cu teamă în voce.

- Vor fi bine, Sam! Elle este descurcăreață! Și se apropie de Samantha și își puse mâna pe umărul ei trăgând-o mai aproape de el. Și...unde-i iubitul tău cel nou? O întrebă Stefan rânjind.

Samantha dădu ochii peste cap:

- Mi-a tras clapă! M-a lăsat fără partener la nunta surorii mele...

- Nu a pierdut prea multe, râse Stefan la comentariul lui. Pot să-i țin eu locul, totuși. Continuă Stefan. O domnișoară de onoare nu poate rămâne fără partener.

Samantha îl privi pentru prima dată pe Stefan ca pe un posibil partener. Se înroși când văzu cu ce intensitate o privea el. Cei doi au rămas acolo, până ce peluza familiei a rămas goală.

Partea a III-a

- Cât face?

- 45 $, răspunse comerciantul de la marketul benzinăriei.

Elle îi înmână banii, luă pungile cu ronțăieli și se îndreptă spre mașină. Anthony stătea rezemat de mașină, așteptând ca rezervorul să se umple. Ea aruncă pe bancheta din spate pungile cumpărate și se întoarse către el.

- Dac-o ținem tot așa pe drumuri, în câteva zile vom da faliment. Îl tachină ea.

El o privi serios pentru o clipă, apoi văzu că ea a glumit. O trage aproape de el și îi șoptește:

- Dacă ți-aș spune că vreau să jefuim o bancă?

Ea îl privi șocată preț de o clipă.

- Glumesc, bleago! Și o trase din nou aproape de el și o sărută pasional. Știa că acum nu trebuie să se mai ascundă de nimeni. Erau liberi să se iubească. Te iubesc, Elle!

Ea îi zâmbi și-și trecu mâna prin părul lui negru.

- Și eu, Anthony.

Pompa scoase un sunet strident, fapt ce arătă că rezervorul era plin. Anthony se duse să plătească combustibilul și se întoarse la mașină. Se urcară amândoi.

- Încotro ? întrebă el. Est sau Vest?

Elle se uită la el.

- Sud.

- Bine.

Și-au pornit rapid. Erau deja la sute de km distanță de orașul din care fugise. Era imposibil ca cineva să le mai ia urma acum. Elle era curioasă de situația de acasă și cum își aruncase vechea cartelă, nu avea cum să fie contactată de cineva. Își băgă cartela nou cumpărată din benzinărie în telefon și aștepta să-și facă setările.

- Ce crezi că s-a întâmplat? Întrebă Anthony.

- Nu știu...sper doar că Stefan și Samantha sunt bine. Răspunse Elle tensionată.

După ce telefonul a devenit funcțional, Elle a început să tasteze numărul de telefon al surorii ei și a apelat.

- Da? Răspunse Samantha prompt.

- Sam, eu sunt.

- O, Doamne! Elle! Bine că am dat de tine!

- Ce e? întrebă Elle.

- Aici e nebunie totală. Tata este disperat, Dan s-a mutat la noi...mai precis în camera ta...îți caută prin lucruri...

Elle rămase încremenită.

- Elle...ți-au găsit laptopul. Nu le-am spus parola, dar au reușit să-l deblocheze totuși... spuse Samantha supărată. N-am putut să-i opresc.

- Nu-i nimic, Sam. Era de așteptat să se ajungă la asta. Spuse Elle liniștită.

Anthony o privea la fiecare răspuns, în încercarea de a afla dacă se ascunde de el sau nu.

- Și... mai încercă să continue Samantha.

- Și ce ? întrebă Elle.

- Și au dat peste mesajele tale secrete cu Anthony. Au aflat despre voi, Elle! spuse într-un final Samantha. Îmi pare rău. Nu am avut cum să vă ajut.

Elle îngheță cu telefonul în mână.

- Au zis că nu se vor opri din căutat...

- Mulțumesc, Sam! Mi-ai fost de mare ajutor. Era să uit. Stefan?! Întrebă Elle nerăbdătoare.

Samantha nu răspunse pe moment.

- Stefan?...Stefan e bine, Elle! Nu-ți face griji. Răspunse bâlbâindu-se Samantha.

- Ok...Sam. Ești ciudată.

- N-am nimic. Bine că ești bine, ne mai auzim; trebuie să închid. Pa! Și Samantha îi închise brusc telefonul.

- Alo? Întrebă Elle în zadar.

Convorbirea se încheiase deja.

- Mi-a închis... îi spuse ea lui Anthony.

Acesta o privea nedumerit.

- Când am întrebat-o de Stefan...s-a schimbat la voce. S-o fi întâmplat ceva... încerca Elle să înțeleagă.

- Nu cred, iubito! Ți-ar fi spus.

- Da...oricum...au aflat despre noi, Anthony. Îl privi speriată.

- Ești în siguranță cu mine! Mereu vei fi. Nu-ți fie teamă, bine? Ne avem unul pe altul.

- Da, așa este!

Și-și continuară drumul spre sud, fără o țintă directă. Erau ei, iubirea și drumul. Călătoria lor de-abia începuse.

Casa familiei Roose devenise un loc de cercetări. Dan se mutase pe perioadă nedefinită în camera lui Elle, dl. George nu prea se mai ducea la firmă, ci a adus firma la el. În fiecare oră oameni veneau și plecau pe ușa casei familiei Roose. Samantha se obișnuise deja să ia cafeaua alături de oameni îmbrăcați la costume gri. Iar în fiecare seară avea loc câte un interogatoriu pentru fiecare locuitor al casei. Nici acum nu se rezolvase dilema închiderii ușii de la birou și nici cum reușise să plece Elle fără ca cineva s-o zărească. Samantha și Stefan se apropiaseră foarte mult în această perioadă. Deveniseră un pic mai mult decât prieteni de la primul lor sărut, care a avut loc chiar în noaptea în care se anulase nunta.

Dan încă nu se putea acomoda cu ideea că a fost lăsat baltă la altar. Se simțea umilit, trădat și batjocorit. Nu va accepta ideea și nici n-o va înțelege până nu-i va explica Elle. În fiecare seară îi pune lui Samantha aceeași întrebare:

„Ești sigură că nu ai de a face cu fuga lui Elle de la nuntă?"

Masculinitatea lui a fost lovită puternic. Nu se va lăsa până nu le va lua urma lui Elle și Anthony. După citirea mesajelor trimise de cei doi îndrăgostiți a realizat că nu mai exista nimic între el și Elle. Și totuși nu poate accepta pierderea ei. Nu poate accepta ca un alt bărbat să folosească ceea ce este a lui de drept. Ochii lui albaștri devin mai reci și mai sticloși pe zi ce trece.

A trecut deja o săptămână de la plecarea lui Elle și nimeni nu știe nimic de ea. Numai Samantha și Stefan sunt la curent cu situația fugarilor. Într-una din seri dl. Roose îl cheamă de urgență pe Dan la o ședință în birou. Deja Samantha nu se mai alertează, știind că nu au cum să afle nimic.

- Încuie ușa în urma ta, Dan! Îi comandă scurt dl. George.

Dan trage zăvorul nou instalat la ușa biroului de la parter și se apropie de masa la care dl. Roose studia niște hârtii.

- Ia loc, îl invită acesta pe Dan.

Bărbatul se așază pe unul din fotoliile din fața mesei și așteaptă noi instrucțiuni. Dan devenise un fel de cățel al dl. George. Făcea tot ceea ce i se spunea.

- I-am găsit, Dan! Spuse serios dl. Roose.

Dan nu schițează nimic.

- I-am găsit pe fugari.

- Cum așa? Întreabă Dan fără prea mult entuziasm.

- Elle a folosit un card de credit și am localizat-o.

- E bine, răspunde Dan.

- Da. Mâine pleci în delegație.

- Mâine? Întrebă uimit Dan.

- Da. Mâine, în totală liniște. Nimeni nu trebuie să știe că i-am găsit. Îi spuse calm dl. George. Exact ca în afaceri, Dan. Îți faci treaba și te speli pe mâini.

Dan îl privește serios și nu-i spune nimic.

- Dan, îți vei face treaba. Nu e cu nimic diferit acum față de restul misiunilor tale. Ai înțeles?

Ochii lui Dan deveniseră sticloși. Era ca într-o transă. Știa exact ce are de făcut. Își știa meseria. Nu-i spuse nimic dl. Roose. Doar încuviință din cap, în semn că înțelesese foarte bine.

- Mâine te îndrepți spre sud. Îți trimit instrucțiunile pe drum. Îi spuse dl. Roose.

- Bine. Am înțeles.

- Ești liber. Dan? Îl strigă dl. George înainte ca Dan să iasă din birou. Mă aștept să faci o treabă pe cinste. Și îi zâmbi la final.

În ochii lui Dan sclipiră ceva criminal. Dl. George înțelesese că situația va fi rezolvată imediat.

Dimineața următoare Dan s-a trezit foarte devreme. Noapte nu s-a putut odihni cum trebuie, stând cu gândul la călătoria în care urma să plece. Și-a turnat un pahar de whisky și l-a dat imediat pe gât, uitându-se la răsăritul soarelui pe fereastra dormitorului lui. Știa că avea să fie o misiune dificilă, dar nimic nu-l putea opri din îndeplinirea ei. Cu toate că sentimentele lui pentru Elle nu mai erau demult atât de aprinse ca la început, în sinea lui se simțea înșelat, ba chiar gelos pe acțiunile fostei sale iubite. Acum că aflase despre aventura ei cu Anthony, lucrurile luaseră o întorsătură drastică. Nu putea lăsa situația în felul acesta.

Și-a pregătit un rucsac cu tot ce avea nevoie pentru călătorie, a încuiat ușa casei și s-a urcat în mașină. Câteva raze de soare reci îi loveau parbrizul mașinii. Ochii lui albaștri nu trădau nici un fel de sentiment; poate răzbunare. Era sigur pe el și pe ceea ce avea de făcut. La scurt timp de la plecare primește un mesaj cu datele de localizare ale lui Elle. Dl. George a încheiat mesajul scurt:

„Fă-ți treaba!”

Asta era noua lui misiune. Dan era pregătit. Toate atenția lui era acum îndreptată spre condus. Avea de călătorit câteva zile.

În aceeași dimineață în care Dan a pornit în căutarea lor, Elle și Anthony încă dormeau. În noul lor oraș de pe malul mării, în noua lor casă. Dormitorul celor doi era frumos vopsit în nuanțe de lila. Draperiile maro erau trase și doar câteva raze timide pătrundeau pe podeaua de bambus a încăperii. Fereastra era întredeschisă, lăsând briza rece de dimineață să pătrundă ușor. Valurile mării șuierau în liniștea dimineții iar câțiva pescăruși mai tăiau zgomotos atmosfera liniștită.

Elle și Anthony stăteau îmbrățișați. El deschide ochii și se bucură de prezența frumoasei sale iubite. Nu dorește să o trezească așa că ușor se ridică din pat și se îndreptă spre bucătărie. Deschide frigiderul și își toarnă un pahar de lapte. Iese pe terasa din dormitor și se așază pe un fotoliu de paie, privind plaja goală.

Când Elle deschise ochii observă că patul era gol. Se uită împrejur și văzu că ușa de la terasă deschisă. Se dădu ușor jos din pat, fără să facă zgomot. Purta niște pantaloni scurți și un maiou, ce-i lăsa la vedere abdomenul și spatele. Se repezi pe ușa terasei și-l luă brusc în brațe pe Anthony. Acesta nu tresări deloc.

- Te-am simțit! Îi zice el tandru.

Elle se strâmbă puțin.

- Mi-ai ruinat surpriza... spuse ea dezamăgită.

El o trage de mână și-o pune în brațele lui. Se privesc amândoi în tăcere. Se savurează unul pe celălalt. Nu le vine să creadă că, în sfârșit, se pot iubi fără frică. Ea îi băgă mâna în părul des și negru și îl ciufuli iar el o mângâie pe spatele dezgolit, dându-i fiori. Bucuria de pe chipurile lor era nedefinită.

- Toată viața am așteptat o iubire ca a noastră, spuse cu voce suavă Anthony.

Elle îi zâmbește.

- Da, Elle. Ești ca propriul meu soare. Ești totul pentru mine. Continuă el să zică.

- Anthony, te iubesc! Îi spuse ea la ureche.

Ochii lui negri începură să se umezească. Îi închise și o strânse puternic într-o îmbrățișare. Acolo, pe terasa casei lor, timpul stătea în loc, din nou. Iubirea lor era nemărginită. Ea era, în sfârșit, liberă iar el putea, în sfârșit, s-o iubească fără frică. Ea era a lui, iar el era al ei; pentru acea clipă de dimineață și pentru totdeauna.

La casa familiei Roose lucrurile își mai reveniseră puțin din agitație. Dl. George începuse să-și reia vizitele prelungite la firmă, servitoarele toate au fost concediate și înlocuite cu unele noi iar de Dan nu se mai știa nimic de două zile. Mutarea lui în casa familiei Roose se pare că fusese până la urmă pe termen stabilit. Cu toții s-au bucurat la reluarea activității dl. George și a partenerului său Dan Thomas.

- Domnișoară Samantha? Strigă pe după ușa camerei ei una dintre noile servitoare.

Samantha nici nu se mai chinuia să-i răspundă. Știa că era așteptată. Ieși rapid pe ușa camerei, trecând razant pe lângă servitoarea care încercă să deschidă gura și să-i spună că șoferul familiei o așteaptă la mașină, însă Samantha îi spuse brusc:

- Știu.

Servitoarea nu mai spuse nimic și rămase în ușă. Samantha coborî în grabă scările până la parter. Purta o pereche de blugi negri și un pulover crem transparent care lăsa la vedere sutienul negru.

Pantofii cu toc înalt o făceau să pară foarte înaltă, cu toate că nu era chiar atât de înaltă. Noua mașină a lui Stefan o aștepta în fața casei. Stefan îi deschise portiera:

- Domnișoară, și o pofti să intre în dreapta șoferului.

Samantha îi mulțumi și se urcă. Stefan o urmă foarte repede și mașina se puse în mișcare. Nu și-au aruncat nici o privire până nu au ieșit din perimetrul casei. Privirile lor nu puteau trăda nici un fel de afecțiune unul față de celălalt. Nimeni nu trebuia să știe despre ei, punând astfel în pericol acoperirea lor față de Elle și Anthony.

- Astăzi mergem să îți arăt un loc frumos, spuse Stefan încântat.

Samantha îl privi zâmbitoare și îi luă mâna dreaptă într-a ei. Se iubeau. Cu toate că ea avea douăzeci de ani și el treizeci și cinci. Se înțelegeau de minune și atracția dintre ei creștea în fiecare zi.

- Ai mai văzut Lacul Erie până acum? O întrebă el.

- Nu…

- Ei bine, acolo mergem! Putem vizita locurile de acolo și vom avea timp și pentru noi.

Zâmbiră amândoi la gândul că vor putea să stea apropiați fără frica celor din jur. Acum Samantha înțelegea într-un fel situația prin care a trecut sora ei.

- Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Elle să nu se poată vedea cu persoana iubită, remarcă Samantha. Ba mai mult, trebuia să se și căsătorească cu cineva din obligație… continuă ea revoltată la gândul acesta.

Stefan dădu aprobator din cap. El știa foarte bine situația delicată a surorii ei. Doar el era acolo pentru ea de fiecare dată când Elle a avut nevoie.

- Știi…îmi lipsește Elle, spuse Stefan privind-o pe Sam.

- Și mie îmi este dor de ea. Dacă nu și-ar schimba atât de des numerele de telefon am putea s-o contactăm noi, dar vechiul număr deja nu mai este valabil, spuse Samantha tristă.

- Trebuie să ne sune ea. Continuă Stefan. Noi nu putem decât să așteptăm.

Mai erau doar câțiva km de parcurs până la Lacul Erie. Cei doi erau bucuroși că vor putea petrece o zi împreună.

Dl. Roose formează numărul de telefon al lui Dan și apelează.

- Da? Răspunde Dan prompt.

- Cât mai ai ?

- Sunt deja aici dl. George. Aștept momentul oportun. Spuse sobru Dan.

- Bine. Fă să fie curat și simplu.

- Cu siguranță nu vă voi dezamăgi dl. George, spuse Dan în timp ce un rânjet meschin i se ivi pe față.

Ochii lui nu arătau decât furie. Luceau sticloși în lumina soarelui. Stătea în mașina parcată undeva peste stradă, față în față cu casa cea nouă a lui Elle și Anthony. Pândea ca un animal de pradă. Își aștepta momentul perfect. Nu se putea comite nici o greșeală. Stătea cu mâinile pe volan privind fix la ușa casei din față. Momentul nu s-a mai lăsat așteptat iar ușa s-a deschis. Elle avea părul lăsat pe spate, cârlionțat și purta o rochie albă vaporoasă. În mâna avea o geantă pentru cumpărături. Și-a pus ochelarii de soare și a pășit cu zâmbetul pe buze pe trotuar. S-a urcat în mașina lui Anthony și a demarat ușor.

Dam Thomas i-a urmărit fiecare mișcare. Când a văzut-o, pentru o secundă, a avut un gol în stomac.

- Puteai fi a mea… își spuse încet printre dinți Dan.

A urmărit mașina până a cotit la colțul străzii. Dan și-a scos din rucsac o pereche de mănuși negre de piele pe care și le-a pus încet. A scos un pistol, a montat amortizorul și și l-a băgat la spatele pantalonilor. Era îmbrăcat tot în negru. S-a dat jos din mașină și a început să traverseze încet strada spre ușa casei din fața lui. Nu ezită deloc și sună la ușă.

Pentru cei doi îndrăgostiți lucrurile nu puteau decurge mai bine. Era o zi superbă, soarele ardea puternic pe cer iar ei nu se mai opreau din giugiuleli.

- Iubito, mergem astăzi la plajă?

- Sigur că da! Răspunse ea repede. Nu putem rata o zi așa frumoasă, nu? Și se apropie de el și-l sărută.

Noua lor bucătărie era demodată dar ei se simțeau minunat acolo. Era locul lor de-acum. Elle deschise frigiderul și observă că nu aveau mai nimic de mâncare.

- Știi, luna de miere nu poate ține o veșnicie… spuse ea uitându-se dezamăgită către el. Nu avem nimic de mâncare.

El râse către ea.

- Mai avem nevoie și de mâncare? O tachină el. Pentru că eu, sincer, am și uitat că trebuie să mai și mâncăm. Și începu să se apropie de ea. O luă de mijloc și o urcă pe masa lor de lemn. Începu să o sărute pasional iar pentru câteva clipe, uitară amândoi de tot și de toate.

- Hai în dormitor… îi șopti el.

- Aș vrea, chiar aș vrea… se chinuie ea să spună în timp ce încerca să iasă din îmbrățișarea lui. Dar chiar trebuie să fac niște cumpărături, Anthony.

Anthony oftă și o eliberă din strânsoare.

- Prea bine. Ai dreptate, spuse el dezamăgit.

O sărutară încă o dată și-apoi ea se duse să se pregătească să plece.

- Mi-e poftă de înghețată, strigă el către ea din dormitor.

- O să iau! Îi strigă ea înapoi.

Elle își luă geanta pentru cumpărături în mână, ochelarii de soare și ieși afară. Era o zi atât de călduroasă. De-abia aștepta să meargă la plajă. S-ar fi dus pe jos până la market dar era destul de mult de mers pe jos așa că a alea să ia mașina lui Anthony. S-a urcat în mașină și-a pornit.

Anthony se așezase la laptopul lui și începu să recitească ultimul fragment din cartea la care lucra. Peste câtva timp de la plecarea lui Elle sună cineva la ușă. Nu se putea gândi cine este. Nimeni de aici nu-i cunoștea. Se ridică de la măsuța lui și fără să se grăbească a deschis ușa. În prag, stătea Dan Thomas cu pistolul ațintit spre el:

- Mișcă! Spuse tăios Dan, făcându-i semn cu capul spre interior.

Inima lui Anthony mai că dădea să iasă din piept. Îi era frică. Nu știa ce să zică. Îl știa pe bărbatul din fața lui. Însă privirea criminală pe care o purta acum n-o mai văzuse nicăieri, niciodată.

- Să nu cumva să îndrăznești să faci vreo mișcare greșită, dl. Anthony. Îi spuse încet Dan. Înaintează spre dormitorul matrimonial. Îl îndemnă sarcastic și rece pe Anthony.

Bărbații au ajuns în dormitorul lila. Dan nu lăsa pistolul jos. Ținta lui era fixă. Știa ce are de făcut și că nu are mult timp la dispoziție până să se întoarcă Elle acasă. Anthony încercă să vorbească cu el:

- Nu face asta! Îi spuse el cu vocea tremurândă.

Amândoi știau care le era locul în acel moment. Dan Thomas deținea conducerea iar Anthony era cel supus. Deși știa foarte bine care era planul, Dan s-a hotărât să-l schimbe în ultimul moment.

- Cum te simți acum, dl. Anthony? Întrebă rece Dan.

Anthony nu știa ce răspuns ar trebui să-i dea. Oricum nu putea ascunde frica pe care o simțea.

- Știu de ce ai hotărât să faci asta, dar dac-o iubești pe Elle, nu cred că vrei s-o vezi suferind. Asta o va răni. O vei face să sufere...

Dan izbucni într-un râs asurzitor.

- Despre asta crezi tu că este vorba? Dragoste? Rănire?

Anthony dădea dezaprobator din cap.

- Dl. Anthony, dumneata mi-ai luat ceva ce îmi aparține. Elle este a mea. Așa trebuia să fi fost, cel puțin... până să intervii tu.

- Nu-i adevărat! strigă Anthony. Elle nu te mai iubește! Ai pierdut-o demult! Continuă el curajos, știind că oricum își poate găsi sfârșitul.

Dan Thomas avu izbucnire de nervi și îl împinse la tâmplă cu arma pe Anthony. Acesta a închis ochii, crezând că aici se va sfârși totul. Dan de-abia se putea abține să nu apese pe trăgaci. Dar nu a făcut-o.

- Ce rost ar avea să facem asta fără public, dl. Anthony... spuse cu un rânjet meschin în voce Dan.

Anthony spera ca Elle să-și dea seama că ceva rău se petrece și să nu se mai întoarcă. Își dorea să-l lase aici, să plece, să nu se mai întoarcă vreodată.

Elle nici nu bănuia că s-ar putea întâmpla ceva rău. După ce plăti la casă, luă pungile cu cumpărături și le îndesă în geantă. Se urcă în mașină și începu să activeze noua cartelă telefonică cumpărată. După ce i-a făcut setările a format numărul surorii ei și a apelat, însă fără răspuns. A pornit mașina și a plecat spre casă.

Elle a parcat mașina, a luat geanta și a s-a îndreptat spre intrare.

- Am ajuns! Strigă ea bucuroasă către Anthony, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Dar n-am găsit înghețată, continuă dezamăgită.

Începuse să despacheteze cumpărăturile când aude în spatele niște pași.

- Nu mă supăr că n-ai luat înghețată, mă supără altceva. Spuse o voce de bărbat.

Sângele lui Elle înghețase. Nu trebuia să se întoarcă cu fața pentru a ști cine a vorbit. Îi cunoștea prea bine vocea acestuia.

- Dan, spuse aceasta în șoaptă în timp ce se întorcea cu fața spre el.

Anthony avea arma pusă la tâmplă și lacrimi în ochi. Dan rânjea la ea cu ochii lui sticloși. Elle încremeni.

- NU! DAN, NU! Urlă ea cât o țineau plămânii.

- Șșș! Îi spuse tare Dan. Fără gălăgie scumpo. Nu vrem să deranjăm vecinii... și aruncă un ochi pe fereastra din bucătărie unde un vecin uda florile.

- Dan, Dan... încerca Elle să vorbească printre lacrimi. Nu poți faci asta! NU! Găsim o soluție...

Dan o privi rece.

- Decizia a fost luată deja. Spuse sec Dan. Nu mai este cale de întoarcere... și întoarse privirea către Anthony care era înmărmurit.

Elle își dădu seama că trebuie să acționeze. Altfel ar fi fost prea târziu și nu putea să aștepte acel moment. Nu se putea întâmpla o nenorocire. L-a observat pe Dan că nu îi mai dădea atenție ei, acesta privindu-l cu ură pe Anthony.

Anthony simțea că acesta este ultimul lui moment și aruncă o privire înlăcrimată lui Elle și reuși să spună:

- Îmi pare rău...

Elle urlă cât o ținu plămânii din nou:

- NU!

Și în următoarea secundă se aruncă în bătaia focului. S-a auzit un singur „poc" înfundat. Dan își privea victima cu teroare. Pentru prima dată de când se băgase în afaceri simțise ceva. Pentru prima dată și-a dat seama că a greșit. Anthony căzuse în genunchi lângă Elle. Ea îl privea cu lacrimi în ochi. Amândoi erau îngroziți. Rochia albe a lui Elle se umplea încet de sânge.

- Nu, nu, nu! Repeta Anthony în agonie. Nu! Elle! Rămâi cu mine!

Elle avea gura uscată. Știa că aici se va termina totul. În următoarea clipă Dan a fugit din casă. Cei doi rămaseră singuri, însângerați pe podeaua din bucătărie. Anthony o ținea în brațe pe Elle pentru ultima oară. Știa că nu mai avea nici o șansă. Sângele curgea șiruri din abdomenul ei.

- Iubito, nu mă părăsi... șoptea el ușor.

Ea îl privea și i-a mai zâmbit pentru încă o dată, apoi privirea ei a plecat în tavan, în neant. El a rămas cu ea în brațe pentru încă câteva clipe.

- Te iubesc... i-a mai spus el încă o dată.

Lacul Erie i se părea lui Samantha atât de frumos; răpitor. Nu putea concepe un loc mai frumos decât acela. Prezența lui Stefan făcea ca locul să fie și mai special.

- Cum este? O întrebă el.

- Superb, îți dai seama...

Stăteau amândoi pe o bancă la marginea lacului. Priveliștea chiar era minunată. Stefan o ținea de gât, iar ea se cocoloșea la pieptul lui.

- Mă simt bine lângă tine, Stefan. Îți mulțumesc pentru tot. Îi spuse ea sincer.

Stefan îi apucă bărbia cu mâna și o trase aproape de buzele lui. O sărutară ușor iar inima ei pompa în piept nebunește. Momentul a fost ruinat de sunetul telefonului ei mobil. Amândoi s-au desfăcut din îmbrățișare iar ea a răspuns la telefon:

- Samantha? O voce stinsă de bărbat se auzi în difuzor.

Samantha rămase uimită.

- Anthony? Întrebă ea.

La capătul firului se făcu liniște. Samantha se încruntă iar Stefan își dădu seama că ceva nu era în regulă.

- Elle este moartă.

Vestea a căzut ca o bombă pentru Samantha. Privirea i s-a înnegurat iar peste câteva clipe și-a pierdut cunoștința. Stefan s-a chinuit să o facă să-și revină dar în zadar. A urcat-o în mașină și-a pornit în trombă către cel mai apropiat spital.

Epilog

Au trecut doi ani de la tragicul eveniment. Vestea morții lui Elle a venit ca o lovitură prea puternică pentru familia Roose. Samantha a fost inconștientă aproape o săptămână. Nu putea concepe că Elle era într-adevăr moartă. La un an de la înmormântare, Stefan și Samantha s-au căsătorit. Chiar și dl. George a fost de acord. Tatăl fetelor și-a dat seama de greșelile imense făcute de-a lungul vieții și a început să se schimbe. A încercat să se apropie de fiica lui cea mică și de noul său ginere. Dl. George știa că singurul vinovat de moartea lui Elle era chiar el. El dăduse ordinul unei asemenea misiuni. Cu toate că el nu își dorise niciodată s-o omoare pe ea. Regreta enorm tot ceea ce făcuse, însă era mult prea târziu pentru regrete. Acum singura lui misiune era aceea de a-l găsi pe Dan Thomas. El era cel care a trădat familia lui și care a făcut o greșeală imensă. Toate forțele dl. George erau îndreptate spre găsirea și lichidarea fostului partener de afaceri iar faptul că nimeni din familia lui nu știa de ordinul dat de el făcea ca lucrurile să se simplifice. Avea familia de partea lui.

De cealaltă parte, Anthony încă suferea profund în urma morții iubitei lui. Acesta s-a întors în orașul din care fugise cu doi ani în urmă împreună cu Elle. Sufletul lui pur se schimbase. Devenise înnegurat în urma întâmplărilor trăite. Se ducea în fiecare la mormântul lui Elle cu câte o floare. Stătea și plângea ore întregi la piatra funerară a iubitei lui.

Într-una din zile, după ce se întorcea de la cimitir, a trecut pe la castel. Locul veșnic al iubirii lor secrete. La etaj, în camera cu baldachin, pereții se umpleau cu informații legate de un anume criminal. Peste tot erau poze și articole cu Dan Thomas. Anthony ținea în mână o poză făcută de un detectiv particular angajat de acesta să-l urmărească. O privi cu ură și răzbunare.

- Te voi găsi, Dan Thomas!

Strânse poza mototol în mână și o aruncă pe jos.

- Nu mă voi opri până nu te voi găsi.

- SFÂRȘIT -